

Ако не се покаже месечината — по-хубаво. Ще идеме подъ дюлитѣ въ градината, въ тъмното, да ми разкажешъ — кой си ти, отъ къде идешъ, каква глава носишъ.

— Нѣма да дойда!

— И утре вечеръ ли?

— И утре вечеръ.

— Тогава азъ ще трѣгна подире ти кога поемешъ къмъ твоето село Чобанкюви.

— Недей душо, широко е полето. Я погледни, край нѣма, не можешъ го мина.

— Ти защо берешъ грижа за мене. Азъ ще стана яребица крилата, и ще прехвъркна полето. Само ти да си отпреде ми, на коня.

— А задъ полето има една широка река, какъ ще я прегазишъ?

— На коня ти!

— На брѣга има тополи, задъ тополитѣ е моето село. Накрай селото е кжщата ми. На вратнята, кога тропне моя конь, ще излѣзе съ момчана рожба въ ржце младото ми, булче. То ще ти рече: добре дошла! — ти какво ще му речешъ?

Прехапа устнитѣ си Данка. Овлажнѣха нейнитѣ зелени очи. Шумна листака на върбата надъ чешмата. Затече чучура бърже и удави една душа, потопи я.

— А момъка бутна коня си къмъ тъм-